

Verschillende snelheden van het recht

Termijnen spelen in het recht – en al helemaal in het belastingrecht – een belangrijke rol. Voor rechtzoekenden is duidelijk dat de overschrijding van de bezwaartermijn van 6 weken tot gevolg heeft dat het recht op een onafhankelijk oordeel van de rechter over een geschil met de Belastingdienst niet mogelijk is. Het is breed geaccepteerd dat als een inspecteur iets van u wil, hij niet alleen meestal een termijn van 2 weken stelt, maar ook nog veronderstelt dat u zich daaraan houdt. Kom daar andersom maar eens mee.

Kennelijk wordt van u een andere snelheid van handelen verwacht dan van andere procesdeelnemers. Dat is vreemd. En dan druk ik me nog eufemistisch uit. Hoewel ik vrij ontspannen in het leven sta, en in mijn vakuitoefening, vind ik me graag op over eigenaardige ongelijkheden en schrijf ik daar ook met liefde over. Ditmaal over de constatering dat, nuancerings weglatend, van u kennelijk een andere snelheid van handelen kan worden gevraagd dan van een ambtenaar. Om maar niet te spreken van wat we van de snelheid van de rechter mogen verwachten. Mijn ‘verbazing’ werd deze keer aangewakkerd door een uitspraak over parkeerbelastingen.

De wettelijk geregelde termijn om uitspraak op bezwaar te doen, is – alle nuancerings weglatend – 6 weken, met de mogelijkheid om 6 weken te verdagen. Na het verstrijken van die termijn kan, na ingebrekestelling, wegens het uitblijven van een uitspraak op bezwaar beroep worden ingesteld bij de rechtbank. De termijn waarbinnen dat moet, is nergens geregeld. Hof Den Haag oordeelde onlangs dat een beroep dat circa 4 maanden na de dag waarop de mogelijkheid tot het instellen van beroep ontstond, onredelijk laat is ingediend.¹ Het voorleggen aan een rechter van de vraag waarom een overheids-

instantie zich niet gewoon met gepaste wettelijk geregelde snelheid van zijn taak kwijt, moet duidelijk wel een beetje vlot gebeuren. In de grote hoeveelheid procedures over verzwegen buitenlandse bankrekeningen is het criterium van voortvarend handelen ontwikkeld om te beoordelen of een inspecteur tijdig een navorderingsaanslag heeft opgelegd. Synoniemen van voortvarend zijn: doortastend, daadkrachtig en zelfs vlug, vlot. Inmiddels is redelijk uitgekristalliseerd dat binnen 6 maanden iets doen voor een inspecteur, kwalificeert als voortvarend handelen. De redelijke termijn voor het doorlopen van een procedure is twee jaar. Het is *heel redelijk* om ruim een jaar op een mondelinge behandeling te moeten wachten en daarna nogmaals een halfjaar op de uitspraak. Rechter hebben het immers druk. Ik concludeer: voor een rechter is het gepast om er anderhalf jaar over te doen. Pas na ruim 5 maanden reageren, is voor een inspecteur lekker vlot. Maar oh wee als degene die zich niet professioneel met de fiscaliteit bezighoudt (gemachtigden daargelaten) pas na 4 maanden een beroepschrift aan de rechtbank stuurt: die is onredelijk traag. Als mijn kinderen mij vragen waarom zij iets niet mogen wat ik wel mag, schiep ik hen regelmatig af met de uitdrukking: ‘Wat God mag, mag de koe nog niet’. Het is wennen dat ik in mijn professe tot de runderen behoort.

1. Hof Den Haag 12 juli 2017, ECLI:NL:GHDHA:2017:2173, V-N 2017/1814.

Mr. Ludwijn Jaeger
*Advocaat-belastingkundige bij Jaeger Advocaten-
Belastingkundigen te Amsterdam.*